

Tôi Tự Hỏi Tôi Chừng Nào

Tôi và cháu tôi ra biển. Lúc đó mặt trời chưa lên. Một lát, nó thấy bình minh, nó reo “Ngoại ơi! Ngày Mới!”.

Đó là điều tôi mong đợi khi nó ngó về phương Đông, nó thấy vàng mặt trời hồng, nó biết Việt Nam ở đó.

Việt Nam! Nói mà lệ nhỏ! Quê Hương ngày một xa vời. Nếu ôm được cái mặt trời mình hôn biết bao cho đã?

Tôi hôn cháu tôi trên má: “Con à, ngày mới dễ thương. Mỗi ngày, ngày mới, mới luôn...là qua mất rồi ngày cũ!”.

Cháu tôi ngược lên, thỏ thẻ: “Mới, cũ thì cũng thời gian, có phải Ngoại nhớ Việt Nam, nhớ nơi Ngoại từng sống, chết?”

Nó hỏi, nghe mà muốn mệt...

Mà thôi ngày mới đã lên! Tại sao tôi cứ không quên nơi tôi một thời trai trẻ?

Tại sao tôi cứ ứa lệ mỗi lần nhắc nhớ Quê Hương? Cái gì trong thịt trong xương mà đau, mà nghe cứ thốn?

Sóng biển ngoài khơi cuộn cuộn. Sóng gì trong tôi nao nao? Tôi tự hỏi tôi chừng nào mình cỡi sóng về Tổ Quốc?

*

Em à, cho anh được khóc...ngày về lỡ hẹn, thì thôi! Nếu em có đi lên đồi nhìn giùm hoa quỳ có nở...

Nếu em có ngang trường nữ, chào giùm anh cái cột cờ! Anh nhớ quá áo học trò, gió bay chừng nào hết gió...

Trần Văn Lệ